

רולנד שימלפֿפֿניג
(Roland Schimmelpfennig)

האַזִּיסִיאַה

נוסח עברי : שמעון בוזגלו

הדמויות:

קבוצת נשים וגברים, בגילאים שונים, לפעמים במקלה, לפעמים לבד.

מדריך להגייה נכונה של השמות היווניים (הקו מעל האות במילה הוא מקום ההטעמה):

Ἥως (Hós)

Ὀδυσσεύς (Odusseús)

Ἰάσολος (Iásolos)

Ἰθάκη (Ithákē)

Ἰδης (Idēs)

Ἥλιος (Hlios)

Τηλέμαχος (Telémachos)

Ναυσικάα (Nausikáa)

Σελήνη (Selēnē)

Φαίακες (Phaíakes)

Πηνελόπη (Pηνelóπη)

Κύκλωψ [ס] (Kúkλωψ)

Καλυψώ (Kalypsó)

1. פרולוג / מלחמה

קבוצת גברים ונשים

איש

כאב

דם

הפוגה קצרה.

אישה

הכול מתפרק,

נקרע

הפוגה קצרה.

איש

נקרע,

מתפרק,

הפוגה קצרה.

גופות מתפרקות,

איש אחר

גופות מרוטטות,

דם, גיד, עצם,

הפוגה קצרה.

גופות –

עוד איש אחר

גופות –

אישה

יש עכשיו גופות בכל מקום

בכל מקום –

הפוגה קצרה.

איש

כאן אין כלום

רק פחד

אישה

וכאב,

רעש ודם

הפוגה קצרה.

איש

פחד,

אישה

וכאב,

איש

רעש ודם

אישה

ועיניים פקוחות רחב רחב.

היא פוקחת רחב את העיניים.

הפוגה קצרה.

איש

מלחמה.

הפוגה קצרה.

אישה

שנים של מלחמה.

הפוגה.

איש

מי אנחנו?

שום דבר.

איש אחר

אנחנו שום דבר חוץ

מדם, גיד, עצם.

אישה

אנחנו שום דבר חוץ

מרעש ופחד.

איש

גופות,

איש אחר

וגופות קרועות,

מרוטשות,

אישה

ומרטשים גופות אחרות,

משסעים אנשים אחרים,

איש

קורעים אחרים

בידיים חשופות,

אנחנו משסעים את עצמנו

לגזרים.

הפוגה קצרה.

איש אחר

וכלנו

מאוחדים בכאב,

אישה

בפחד,

במוות,

איש

אבל שום דבר מזה כבר לא חשוב,

שום דבר מזה –

איש אחר

אף אחד לא חשוב,

אישה

אף אחד,

אישה אחרת

גברים, נשים, ילדים,

איש

אף אחד לא חשוב –

הפוגה.

אישה

כי

האש

מכלה

הכול.

הפוגה קצרה.

אישה

אש,

הפוגה קצרה.

איש

אש

שורפת,

משחירה

מסובבת

אישה

נושפת,

שורפת

את כל,

את כל,

מה שעדיין חי –

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

לאן, לאן אנחנו –

איש

זה הסוף –

איש אחר

מי שישרדו את זה,

לאן ילכו,

מה הלאה,

אישה

לאן, לאן אנחנו –

איש אחר

לאן נלך,

אחרי כל זה?

2. / איתקה

אישה

פְּנִלּוּפָה,

אשתו של אוֹדִיקְסָאוס,

מחכה עשר שנים לבעלה

שנמצא במלחמה.

אישה אחרת

ואז המלחמה נגמרת.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

אבל אוֹדִיקְסָאוס לא מגיע הביתה.

הפוגה קצרה.

אישה

הואיל ובעלה לא חוזר,

למרות שהמלחמה נגמרה,

נגמרה מזמן,

פְּנִלּוּפָה, אשתו של אוֹדִיקְסָאוס, מנסה

כמה הסברים

למה הוא לא חוזר :

אישה אחרת

ההסבר הכי סביר

הוא שבעלה מת במלחמה.

הפוגה קצרה.

אבל מישוהו היה אומר משהו.

אישה

החדשות האלה היו מגיעות אליה.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

הידיעה הייתה מגיעה.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

או מכתב.

הפוגה קצרה.

אישה

או לפחות טלפון. בטוח מישהו היה מתקשר.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

אפשר להגיד שזה שולל את הסבר מספר אחד. בנוסף, בימים האחרונים של המלחמה ראו את אוֹדִי־סָאוֹס חי – על גבי סוס עץ גדול אני חושבת – משהו כזה. זמן קצר אחרי זה, טרויה נשרפה עד היסוד.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

ההסבר האפשרי השני הוא שבעלה מת בדרך הביתה, אחרי המלחמה.

אישה

אבל מי שורד עשר שנות מלחמה, מחסל מדינה, ואז מת בדרך הביתה.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

ההסבר האפשרי השלישי למה בעלה של פֶּנְלוֹפֶה לא בבית הוא שהוא לא יכול להגיע הביתה.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

משהו מעכב אותו.

הפוגה קצרה.

אישה

אבל מה?

אישה אחרת

מה זה יכול להיות?

הפוגה קצרה.

כתפיים מורמות.

אישה אחרת

האפשרות הרביעית שפְּנִלּוּפָה חושבת עליה

היא שבעלה לא רוצה לחזור הביתה.

הפוגה קצרה.

אישה

מכל הסיבות האפשריות, זו נראית לפְּנִלּוּפָה הכי סבירה. הוא לא רוצה לחזור הביתה.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

פְּנִלּוּפָה עֲצוּבָה.

הפוגה קצרה.

אישה

היא בודדה.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

ככל שהשנים עוברות, גברים מתחילים לעמוד בתור בחצר שלה כדי לבקש את ידה.

עוד אישה אחרת

הם מבקשים את ידה למרות, שמבחינה רשמית, היא עדיין נשואה.

הפוגה קצרה.

אישה

וּפְנִלּוּפָה, ככל שהשנים עוברות, מתחילה להיפגש עם כמה מהגברים האלה.

הפוגה קצרה.

אישה

היא בוחרת גברים

ששום דבר בהם

לא מזכיר לה את בעלה אוֹדִיָסֶאוֹס

שום דבר

אישה אחרת

הם לא לוחמים.

עוד אישה אחרת

אלה גברים

שבזמן ההוא לא יצאו למלחמה

כי באותו זמן הם היו צעירים מדי

אישה

או חלשים מדי,

אישה אחרת

או כבר מבוגרים מדי,

עוד אישה אחרת

או בגלל שהיה צריך אותם בבית בזמן המלחמה,

אישה

כמו המורה, למשל.

הפוגה קצרה.

המורה.

אישה אחרת

לאיש הזה, המורה, יש מכונית –

עוד אישה אחרת

מכונית סטיישן קומפקטית –

אישה

וכשהוא ופְּנִלּוּפָה נפגשים הם נוסעים בדרך כלל להרים, כי הם לא יכולים להיפגש בבית,

אישה אחרת

כי היא חיה עם הבן שלה,

עוד אישה אחרת

ועם אימא של בעלה.

הפוגה.

אישה

האהבה בין פְּנִלּוּפָה והאיש הזה, המורה עם המכונית הקטנה, היא מתוקה, והיא עצובה.

הפוגה קצרה.

איש

המורה מספר לה סיפורים.

אישה

הוא מצחיק אותה.

ועברו שנים מאז שהיא צחקה.

הפוגה קצרה.

לפעמים, אחרי שהם חונים איפשהו בהרים, בחושך של הסטיישן הקטנה, פְּנִלּוּפָה והמורה שוכבים במושב האחורי, ותוך כדי כך פְּנִלּוּפָה חושבת על הגוף המצולק של בעלה, אוֹדִיסֶאוּס.

איש

ואחר כך, המורה מחבק את פְּנִלּוּפָה ומספר לה סיפורים.

המורה מחבק את פְּנִלּוּפָה. הפוגה קצרה.

רוב הסיפורים שהמורה מספר לה בלילות בהרים, במושב האחורי של הסטיישן, קשורים לבעלה, אֹדִיֶסֶאָוס, שידוע גם בתור "מחריב המדינות".

אישה

עם הסיפורים האלה המורה, הבעלים של מכונית הסטיישן הקומפקטית, ממציא סיבות למה אֹדִיֶסֶאָוס, "מחריב המדינות", לא מגיע הביתה.

איש

ובסיפורים,

המורה עם מכונית הסטיישן הקומפקטית

הרבה פעמים הופך את עצמו לאחד החברים לנשק של "מחריב המדינות".

אישה

ובדרך כלל,

בדרך כלל,

הסיפור מהמושב האחורי נגמר

בחזרה נואשת מהמלחמה

כשהחבר לנשק המומצא הזה נהרג בכל מיני דרכים, בעוד שאֹדִיֶסֶאָוס, רוב הזמן, מוצא את עצמו במיטה עם אֵלֶה או חצי אֵלֶה – אפילו אם זה בניגוד לרצון שלו.

הפוגה קצרה.

באחד הסיפורים,

כשאֹדִיֶסֶאָוס מוצא את עצמו במיטה עם אֵלֶה או חצי אֵלֶה,

המורה הופך לחזיר.

הפוגה קצרה.

איש

כן, החיים לא הוגנים,

אומר המורה במושב האחורי של המכונית, בזמן שהאישה הבודדה של "מחריב המדינות" נחה לו על החזה.

אישה

פְּלוֹפָה צוחקת.

הפוגה קצרה.

ואז הם מתלבשים,

תחתונים, חצאית, גרביים, גרביונים, חולצה, חזייה, נעליים, איפה הנעליים –

איש

והמורה מתניע את הסטיישן הקטנה,

אישה

והם נוסעים בחושך של הלילה בחזרה לעיר,

איש

כי פְּלוֹפָה צריכה לחזור לפני שהבוקר יעלה,

בגלל הבן שלה

בגלל חמותה,

אישה

ובגלל זה,

איש

בגלל שפְּנִלּוּפָה והמורה לא יכולים אף פעם לראות ביחד את הזריחה,

אישה

בגלל זה, בזמן הנסיעה בחזרה לעיר בכבישים המפותלים בהרים, בחושך, המורה מדבר שוב ושוב על הזריחה, ששניהם מעולם לא ראו אותה ביחד, ולעולם לא יראו ביחד.

3. הימאים / פרידה עם שחר

איש

אַאֹוס, אֵילַת הַשַּׁחַר וּרְוּדַת-הָאֲצָבַע
היא אחותו של הֶלְיוֹס, אל השמש,
ואחותה של סֶלֶנָה,
אלת הירח.

איש אחר

אַאֹוס, איילת השחר
היא כל כך יפה,
יפה יותר מכל האלות,
יפה כמו הזריחה הארגמנית עצמה
כשהיא מעירה אותנו בנשיקה.

איש

כל יום היא חדשה באורח עוצר נשימה,

עוד איש אחר

כל יום אַאֹוס מדהימה אותנו,
כל יום היא מזכירה לנו
את תפארתו של העולם.

אישה

היא לוחשת ברוח הבוקר.

איש אחר

היא לוחשת לנו :

היום יהיה יום מיוחד.

עוד איש אחר

היא לוחשת על שלום.

אישה

היא לוחשת על תקווה.

איש

היא לוחשת על אושר.

הפוגה קצרה.

היא לוחשת, הגיע הזמן.

הפוגה.

עוד איש אחר

אנחנו מסתכלים אל הים.

איש אחר

עשר שנות מלחמה נגמרו.

הפוגה קצרה.¹

איש

אנחנו מסתכלים אל הים,

עומדים על החוף,

אנחנו מסתכלים אל הים,

ומסתכלים לאחור,

עוד איש אחר

מאחורינו

שדה לבן.

הפוגה קצרה.

איש אחר

רק שהשדה הזה הוא לא שדה.

הפוגה קצרה.

¹ בשלב הזה, פיתולי הכביש ההררי התלול מתחדדים והמורה צריך לרדת מהילוך שלישי לשני.

איש אחר

שם,

בדיוק שם, בדיוק מאחורינו,

איפה שיש עכשיו שדה לבן

הייתה פעם

מדינה שלמה.

אישה

כבר לא יותר.

הפוגה קצרה.

איש אחר

ואם השדה הזה הוא לא שדה,

אז מי יודע אם הים הזה

הוא הים?

איש

הים – מה עוד הוא יכול להיות

חוץ מים.

הפוגה קצרה.

אישה

תיכף השמש תזרח,
רוח קלה נושבת,
גלים נשברים על החוף.

עוד איש אחר

השמיים אדומים,
הספינות השחורות שלנו עוגנות, שם,
תיכף נרים מפרשים.

הפוגה קצרה.

הביתה.

הפוגה קצרה.

תיכף.

איש אחר

אנחנו עומדים שם,
על החוף.

הפוגה קצרה.

הגיע הזמן.

הפוגה קצרה.

אישה

הזמן עובר.

הפוגה קצרה.

איש

תראו איך הגלים

מנצנצים בשמש.

הפוגה קצרה.

השמש כבר עלתה.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

תראו איך הערפל הכסוף

צף על פני הים.

אישה

הוא תמיד צף.

הפוגה קצרה.

כל יום.

איש אחר

הגיע הזמן.

היינו צריכים לצאת לשם לפני המון זמן.

עוד איש אחר

לצאת לים.

הפוגה קצרה.

איש

אבל מה מחכה לנו שם?

אישה

מי יודע.

עוד איש אחר

מי יודע מה מחכה לנו.

הפוגה קצרה.

שם.

איש

לא, לא היום,
היום, אנחנו לא מפליגים,
מחר מוקדם בבוקר.

איש אחר

מחר,
עם שחר,
אור ראשון –

אישה

אחרי הנסיעה הלילית הארוכה שלהם על הכביש המפותל בהר, המורה ופנלופה מגיעים לעיר.

איש

הוא עוצר, כרגיל, בערך מאה מטרים מהבית של פנלופה.

אישה

פינת זה וזה וזה וזה.

איש

מכבה את האוטו.

הגענו.

הוא אומר.

הפוגה קצרה.

אישה

כן.

הפוגה קצרה.

נשיקה אחרונה, קצרה, כמו בין זרים.

איש

פְּנִלּוּפָה הולכת לאורך הרחוב, והמורה מחכה עד שהוא רואה אותה נעלמת בכניסה.
הוא מדליק את הרכב, ונוסע.

אישה

תיכף יעלה האור.

הפוגה קצרה.

תיכף הם ירימו מפרש.

הפוגה קצרה.

הביתה.

הפוגה קצרה.

תיכף.

איש

תיכף נחזור.

הפוגה קצרה.

אישה

פְּנִלּוּפָה חולמת.

הפוגה קצרה.

אבל בחלום שלה

לוקח לשמש הרבה זמן לזרוח,

איש

בחלום שלה, הכול חשוד,

אישה

לילה.

הפוגה קצרה.

לילה.

סערה משתוללת.

רוחות חזקות, גשם.

איש

איש בים הפתוח.

אישה

לבדו.

איש

גלים ענקיים.

אישה

האיש נצמד לרפסודה שהוא עצמו בנה.

הוא נצמד לקרשים.

הסערה כבר פירקה את התורן ואת המפרש.

בחשכת הלילה, האיש עיוור לגמרי, הוא לא יכול לראות את הגלים הענקיים שנשברים עליו שוב ושוב ושוב.

הגלים מטלטלים את הרפסודה ואת האיש קדימה ואחורה וזה רק עניין של זמן עד שהרפסודה תתפרק.

איש

גל אחרון, בגובה מטרים על מטרים, נוחת על הרפסודה ומרסק אותה, מנפץ אותה לחתיכות, ואז משליך את האיש אל הים הפתוח, האיש עומד לטבוע, הוא עומד לקפוא, אם לפני כן לא יאכלו אותו כרישים, הוא נצמד לקרש בודד, הוא עירום, והוא ככה, במים, ימים על ימים.

5. / שיחה על החוף

איש

אנחנו מפחדים.

איש אחר

אנחנו רוצים הביתה, ואנחנו לא עוזבים.

עוד איש אחר

אנחנו לא עוזבים.

הפוגה קצרה.

איש

אנחנו מפחדים לעזוב.

איש אחר

אנחנו מפחדים מההפלגה בים.

עוד איש אחר

אנחנו מפחדים מהעתיד.

איש

העזיבה לא מפחידה אותנו

כמו ההפלגה בים,

והפחד שלנו מההפלגה בים לא גדול

כמו הפחד שלנו מהעתיד.

הפוגה קצרה.

איש אחר

יש לנו כל מיני רעיונות שונים לגבי מה שמחכה לנו בצד השני של הים.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

מה יש שם?

איש

בית.

איש אחר

בית.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

אבל בית? מה זה?

איש

העבר.

איש אחר

משפחה.

עוד איש אחר

עתיד.

איש

יש לנו תובנות מאוד מאוד שונות לגבי הפירוש של בית.

איש אחר

והרבה מאיתנו לא יכולים כבר לזכור, אחרי כל שנות המלחמה, מה היה פעם הבית, או מה הוא יכול להיות.

איש

הרבה מאיתנו לא יציבים נפשית, פצועים,

שרופים,

חולים,

ולגבי השאלה מה זה בית, לא מעט אומרים שאין להם מושג, שום מושג בכלל.

עוד איש אחר

אין מקום בשבילנו.

הפוגה קצרה.

בזמנים שאין מקום, חייב להמציא מקום, בית.

איש

כמה אומרים : אנחנו נשארים.

הפוגה קצרה.

הָרֶס הוא הבית שלנו.

מוות.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

לאחרים, לי למשל, יש מושג מאוד ברור : לראות שוב את אשתי.

איש אחר

את הילדים.

הפוגה קצרה.

איש

אבל הילדים כבר לא באמת ילדים יותר.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

יושבים בגינה כל היום.

איש אחר

סופסוף מוצאים זמן לגמור לבנות את המחסן.

הפוגה קצרה.

איש

בהנחה שאף אחד אחר לא גמר לבנות אותו.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

סופסוף יוצאים שוב לשחק באולינג בשבת.

איש אחר

משפחה. לראות חברים ישנים.

איש

לראות טלוויזיה.

איש אחר

ספורט.

עוד איש אחר

הרעש של מכונית הכביסה למטה,

בזמן שאנחנו יושבים בסלון ורואים משחק, סופי שבוע –

איש

בירה

איש אחר

קניון.

עוד איש אחר

סרטים.

אישה

חשכה, סערה.

האיש בים, שהרפסודה שלו התנפצה תחת גלים כבדים בגודל של בית, נצמד לקרש בודד, כי זה כל מה שנשאר לו, ביחד עם סערה שמצליפה בו בראש, וחוס וכאב וזיכרונות.

הוא חושב על אשתו.

הוא חושב על הבן שלו, על אימא שלו, אבא שלו.

הוא חושב על כל החברים שמתו.

איש

האיש בים הפתוח חושב:

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לאדמה מתחת לרגליים,

אדמה מתחת לרגליים, אדמה שהיא לא אֶפֶר.

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לגלגל הצלה, לאפודת הצלה.

אישה

אל תהיה חמדן. מה עם זכות בסיסית לרגליים יבשות.

איש

הזכות שלא יתפסו אותך חי וימלקו לך את הראש.

אישה

ואז האיש עומד עירום במעבר בין הרים,

איש

במדבר,

אישה

בשביל מאובק, ברחוב, מה זה?

זה הקניון, שפעם נראה שונה לגמרי? איפה האיש עכשיו?

איש

ואז האיש עומד בשכונה עירונית, מעורבת,

רֶעֶב, צָמָא, בדידות, פחד, ספק.

אישה

האיש מנשק את אשתו.

איש

הוא לוקח את הבת שלו לסיבוב על האופניים.

אישה

הוא לוקח את הבן שלו לשחות, ואז הבן שלו טובע, וגל משליך את האיש בחזרה שוב ושוב לתחילת המסע הזה.

איש

לאן, לאן אנחנו,

אישה

זה הסוף,

איש

מי שישרדו את זה,

לאן ילכו,

מה הלאה,

אישה

לאן, לאן אנחנו –

לאן נלך,

אחרי כל זה?

איש

חייבת להיות איזו זכות בסיסית,
אומרים המשכילים בינינו, שאני אחד מהם,

עוד איש אחר

חייבת להיות איזו זכות בסיסית, פשוט לקום בבוקר בלי להניח שהיום אתה תטבע.

איש אחר

חייבת להיות איזו זכות בסיסית, אומרים המשכילים עוד יותר בינינו, שאני אחד
מהם, ללכת לישון בלי להניח, שבזמן השינה, ישחטו אותך. באותו לילה. או על
הבוקר.

הפוגה קצרה.

איש

שקט.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

בטח, חייבת להיות.

הפוגה קצרה.

איש

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לבית. אפילו אם אף אחד לא יודע מה זה.

איש אחר

חייבת להיות איזו זכות בסיסית להסתובב בקניון.

איש

ולנסוע לחנות הגדולה לחומרי בניין, זו שמחוץ לעיר.

עוד איש אחר

ואז לשתות בירה בחצר שלך, ולאט-לאט לגמור לבנות את המחסן. או את סוס העץ.

איש

לאט-לאט.

הפוגה קצרה.

איש אחר

חייבת להיות איזו זכות בסיסית להגיע הביתה, ולמצוא את הבית, את החצר, ואת המחסן שהתחלת לבנות, בדיוק באותו מצב שהשארית אותם, לפני שנים –

איש

כנ"ל לגבי האישה והילדים.

עוד איש אחר

ואז דיברנו על אפשרות שהמולדת שלנו כבר לא תהיה שם, כשנחזור,

איש אחר

או שהיא השתנתה.

איש

שאנחנו השתנינו.

עוד איש אחר

אם יש שם עדיין מקום בשבילנו.

איש אחר

אם יש עדיין מקום בשבילנו במיטות שלנו.

איש

אם הילדים שלנו יזהו אותנו.

עוד איש אחר

אם יהיו חגיגות לכבוד החזרה שלנו. תזמורת ברציף.

איש אחר

תזמורת כלי נשיפה ממתכת.

איש

כלי נשיפה ממתכת?

עוד איש אחר

כן, מוזיקה מכלי נשיפה ממתכת יכולה להיות ממש – למה לא –

8. / נאויסיקאה

המורה לבוש רק בתחתונים ישנים, לא אופנתיים, ובחזייה של פִּנְלוֹפֶּה, בלילה בהרים,
לאור הפנסים הקדמיים של המכונית שלו.

איש (כאישה צעירה)

יום באמצע הקיץ,

מחוץ לעיר.

ליד הנהר.

משחקות תופסת,

שוחות,

אני וחברות שלי

בביקיני שלנו,

לאחת יש רדיו,

קיץ.

על מה את רוצה לדבר –

על מה את רוצה לדבר –

מה את חושבת –

יום כזה –

אף אחד לא יכול לשמוע אותנו

אנחנו מדברות על בנים.

אישה

פְּנִלּוּפָה צוחקת.

הפוגה קצרה.

בלילה בהרים, במושב האחורי של הסטיישן הקטנה של המורה, פְּנִלּוּפָה מדברת
לפעמים על החלום שהיא לא מפסיקה לחלום: איש אבוד באמצע הים,

כנראה אוֹדִי־סָאוּס.

סערה, חשכה.

איש

גל אחרון, בגובה כמה וכמה מטרים, מתנפץ על הרפסודה ומשליך את האיש לים
הפתוח, האיש כמעט טובע, הוא נצמד לקרש בודד, הוא עירום, והוא ככה, במים,
ימים על ימים.

הפוגה קצרה.

אישה

ולפעמים, לא תמיד, המורה מפסיק לחבק אותה, לובש בחזרה את התחתונים, ויוצא
מהאוטו,

איש

או שהוא קודם כל יוצא מהאוטו, ורק אחר כך לובש את התחתונים,

אישה

תחתונים מיושנים, מהסוג של לפני המלחמה,

הפוגה קצרה.

אִי־קִסְאוֹס אף פעם לא לבש תחתונים כאלה, אפילו לא לפני המלחמה.

הפוגה קצרה.

אף פעם.

איש

ואז האיש מתכופף דרך החלון הפתוח של האוטו ומדליק את הרדיו.

הפוגה קצרה.

גוף כחוש, מבוגר, בתחתונים –

אישה

ואם השיר שמתנגן הוא קצבי,

מוזיקה.

אז המורה הופך פתאום לשלוש נשים צעירות,

איש

בלילה, לאור הפנסים הקדמיים של האוטו, למעלה בהרים,

אישה

ואז המורה מספר איך אוֹדִי־אִיס כמעט מת בסערה נוראה בלב ים,

איש

אבל אז –

הפוגה קצרה.

עירום, כמובן –

התעורר, איפשהו ביבשה, אחרי הרבה זמן שהיה מחוסר הכרה.

אישה

מתחת לעץ זית

איש

או מתחת לשיח –

אישה

לצד נהר צלול.

הפוגה קצרה.

איש

זה יום יפה, מושלם,

אישה

והוא, אוֹדִיָסֵאוֹס, שומע את הקולות של צעירות.

איש

נשים צעירות.

אולי בנות שמונה-עשרה או תשע-עשרה,

גג.

מצווחות, צורחות.

אישה

והמורה אומר :

איש

זה אני והחברות שלי.

אישה

הוא אומר :

איש

שמי נְאוּסִיקָאָה, אני הבת של מלך הַפִּיֶּאָקִים.

ובדיוק הגעתי לגיל תשע-עשרה. אני חושבת

שאני מין פוסית כזאת.

אישה (צוחקת)

פְּנִלּוּפָה צוחקת.

הפוגה קצרה.

היא צוחקת על איך המורה, שלבוש לו בתחתונים האלה, לאור הפנסים הקדמיים של המכונית, הופך את עצמו לשלוש נשים צעירות.

הפוגה קצרה.

היא צוחקת לגבי נסיכת הַפִּיֶּאָקִים של המורה, שם למעלה בהרים, לאור הפנסים הקדמיים של המכונית הקטנה, מין פוסית כזאת.

איש

יום באמצע הקיץ,

מחוץ לעיר.

ליד הנהר.

משחקות תופסת,

שוחות,

אני וחברות שלי

בביקיני שלנו,

לאחת יש רדיו,

קיץ.

על מה את רוצה לדבר –

על מה את רוצה לדבר –

מה את חושבת –

יום כזה –

אף אחד לא יכול לשמוע אותנו

בנים.

פְּנִלּוּפָה צוחקת.

איש

וגוף.

לסת נשמטת –

אישה

הלסת של פְּנִלּוּפָה נשמטת, כמו של שאר הצעירות.

איש

אז, כאילו, הבחור הזה –

הוא, יש לו כזה,

צחקוקים,

צחוקים.

אנחנו מדברות –

הפוגה קצרה.

אבל אנחנו מדברות על דברים ממש רציניים, גם –

על חתונה.

אישה

פְּנִלּוּפָה צוחקת.

איש

מה פתאום.

לעשות ילדים.

אוי אלוהים, מה פתאום.

לגמרי.

מה?

אני רוצה קבוצת כדורגל שלמה.

כן? אז גברת, כדאי שתתחילי להזדרז.

כל מיני רמיזות בתנועות גוף.

קדימה, להתחתן. עם מישהו עשיר.

לא. קודם כל ללמוד.

ולנסוע.

שנה באמריקה.

כדאי שתלמדי סינית.

אני מעדיפה צרפתית.

אישה

חדשות ברדיו.

אישה אחרת

חדשות מהמזרח.

עוד אישה אחרת

חדשות מהמערב.

אישה

מהמזרח.

מלחמה.

מלחמת אזרחים.

גז.

פצצות מצרר.

בית ספר שלם התפוצץ.

הפוגה קצרה.

איש

וואו.

זה יהיה הסוף של קבוצת הכדורגל שלך, רק תתארי לעצמך.

ביום.

גופות של ילדים.

בואו נשנה נושא :

קדימה למים!

רגע!

קרם שיזוף.

לא צריך את הביקינים האלה,
אין כאן אף אחד שיראה אותנו.

רדיו.

מוזיקה.

למים,

בצרחות.

הפוגה קצרה.

ואז על הגדה עומד איש.

הפוגה קצרה.

כבר לא צעיר.

עירום.

הפוגה קצרה. המורה מתפשט לגמרי והופך לאוֹדִי־אִוִּס שנחלץ מהסערה.

איש

הגוף שלו צרוב,

מצולק, הידיים מלאות שריטות,

השפתיים בקועות.

הפוגה קצרה.

אישה

אבל לפי איך שהוא עומד –

אוי אלוהים – איזה גבר –

מאיפה אתה?

איש

והוא, הוא רק מצביע אל מורד הנהר

הוא מצביע לכיוון הים,

אישה

הוא מצביע לכיוון הים

הפוגה קצרה.

הגיע הזמן לחזור.

הפוגה קצרה.

תודה.

איש

כל יום אָאָס, איילת השחר, חדשה באורח עוצר נשימה,

איש אחר

וכל יום היא מדהימה אותנו

עם יופיו של העולם.

אישה

היא לוחשת ברוח הבוקר.

עוד איש אחר

היא לוחשת לנו :

איש, איש אחר ועוד איש אחר

היום יהיה יום מיוחד.

היא לוחשת על שלום.

היא לוחשת על תקווה.

היא לוחשת על אושר.

איש

וככה היא לצדנו,

אָאָס, איילת השחר,

בזמן שאנחנו משייטים
בספינות השחורות
על הפנים של הים,
עם פריזה רכה על השיער שלנו,
ועם הקול שלה באוזנינו.

איש אחר

הכוכבים האחרונים עדיין בשמיים.
שקט ושלווה.

הפוגה קצרה.

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לזריחה כזאת כל יום.

עוד איש אחר

הבוקר מופיע בעקבות הזריחה,
זוהר מרוב אינסופיות,
דולפינים שוחים וקופצים מהגלים
לצד הספינות שלנו,
הגלים הופכים את עצמם לדגים מנצנצים,
והדגים הופכים
ללהקות ציפורים
והציפורים לאגלי טל
וערפל,

והערפל לאופק,

והאופק לגלים.

איש

ואז,

בסוף היום הזה בים,

איש אחר

זה היה כמעט היום הראשון בכל הזמן הזה,

שאף אחד לא מת בו,

יום טוב,

היום הראשון בכל הזמן הזה

שהיו בו רק אור ורוח,

עוד איש אחר

ואז בסופו של היום הזה,

שהיה יום טוב,

היום הכי טוב בעשר השנים או יותר,

מייד כשהשמש שקעה,

מייד כשכוכב הערב הופיע ברקיע,

מישהו אמר,

מה זה שם?

איש אחר

זה גב של לווייתן?

עוד איש אחר

או שזה אי?

יבשה.

יבשה במרחק.

אורות.

איש

כן, אלה אורות.

זה נראה כמו נמל רחוק.

עוד איש

אספקה.

איש

יין.

עוד איש אחר

נשים.

איש אחר

מישהו שואל:

מי היה רוצה להישאר?

עוד איש אחר

מישהו אחר שואל:

מה אם לא ישמחו לקבל אותנו?

איש

למה שלא ישמחו לקבל אותנו?

הפוגה.

נכון, יש סיכוי שלא יקבלו אותנו בשמחה.

עוד איש אחר

אבל יש גם סיכוי שיקבלו אותנו בזרועות פתוחות.

איש אחר

לימאים יש המון סיפורים.

עוד איש אחר

סקרנות.

איש אחר

אולי אפילו תהיה הזדמנות לעסקים, קצת מסחר.

עוד איש אחר

אלה לומדים מאלה.

איש

איך הם חיים, איך אנחנו חיים.

עוד איש אחר

החלפות בין אנשים זה סימן לשלום.

איש

מישהו מוסיף :

אבל במה נשתמש כדי לשלם שם על דברים?

עוד איש אחר

ומישהו עונה :

אנחנו לא משלמים.

הגענו מרחוק מדי מכדי לשלם.

איש אחר

הצעה :

נשתה ונאכל,

עד שלא נוכל יותר,

ואז נגיד, אין לנו כסף.

איש

תיקון :

נשתה ונאכל,

עד שלא נוכל יותר,

ואז נגיד, אין לנו כסף,

אבל יש לנו נשק.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

ואז נגנוב את שאר האספקה שלהם.

איש אחר

נגנוב את היין,

שעדיין לא שתינו.

איש

ניקח את הנשים,

שעדיין לא זיינו.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

דיון :

מסובך מדי.

החלק הראשון בתוכנית מסובך מדי.

מה אם הם יילחמו בנו בחזרה?

איש אחר

הסכם.

הפוגה קצרה.

איש

טיוטה אחרונה של התוכנית :

תכבו את הלפידים,

תורידו מפרשים.

הפוגה קצרה.

ברגע שהערב ירד,

נגיע ליבשה בשקט, בלי שיראו אותנו,

על הספינות השחורות שלנו,

ונהרוג את כולם.

עוד איש אחר

וכשֶׁאֶזְאֹס,

איילת השחר אדומת התלתלים

תפזר עלי ורדים במרחבי רקיע,
ולחישות של תקווה, אושר ושלוש,
הדם עדיין יתיבש
על הקירות הלבנים של הבתים באי.

איש אחר

ואנחנו,
אנחנו כבר הרבה זמן לא נהיה שם,

נחזור לנו לים ונפליג הביתה,
סופסוף נפליג לנו הביתה.
מוזיקה.

10. / שלוש הצעירות בביקני

איש מבוגר עירום וצעירה עירומה.

אישה

לאור הפנסים הקדמיים

איש כחוש, עירום,

אולי היה פעם איש חזק,

איש

ונאוסִיקָאָה,

נסיכה פִּיאָקִית,

דבר צעיר עם גוף צעיר,

מין כוסית כזאת –

הפוגה קצרה.

אישה

מאיפה באת? אנחנו שואלות, אני והחברות שלי –

הוא לא מדבר –

אנחנו נותנות לו מגבת,

מגבת צבעונית עם ציור עליה : זריחה מעל הים,

כדי שיעטוף אותה מסביב למותניים

ולא יעמוד עירום מולנו.

מי אתה? מאיפה באת?

והאיש מתחיל לבכות.

11. / האי הלא מיושב

איש

היה אי. לא מיושב.

איש אחר

באי הזה באמצע הים,

אין אף אחד,

שום נפש חיה.

הפוגה קצרה.

אין בתים או יישובים נטושים.

אולי זה היה אי שאף אחד,

אף פעם, לא הניח עליו את הרגל.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

עוזים.

היו עוזים.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

מפרץ מוגן.

איש אחר

יער מוצל.

איש

אדמה פורייה.

איש אחר

אפשר היה לחפור כאן בארות.

איכרים ודייגים יכלו להתיישב כאן.

איש

עיירות וערים יכלו לצמוח כאן.

עוד איש אחר

רשת כבישים

לחבר בין העיירות לערים,

פועלים יכלו להתיישב כאן

נגרים, ונפחים, ואורגים, וחייטים,

מורים,

איש אחר

אפשר היה לטעת כאן עצי זית וגפנים

להניח קווי טלפון,

לפתוח חנויות ותחנות דלק,

בתי קולנוע, מסעדות,

איש

כל זה היה יכול לצמוח באדמה הזאת שאף אחד לא נגע בה.

מישהו נותן לאדמה לגלוש לו מבין האצבעות.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

אנחנו רצים כמו ילדים בארץ הזאת,

אנחנו הולכים לאיבוד,

אנחנו שומעים במרחק,

חברים שלנו צועקים,

איש אחר

נהר,

יש כאן נהר,

איש

מצאנו נהר,

מעין,

מי שתייה,

עוד איש אחר

זה מה ששמענו,

וצעקנו בחזרה,

יש כאן תפוחים, תפוזים, אוכמניות,

איש אחר

רצנו ורצנו,

וחלק מאיתנו קרעו את הבגדים מהגוף שלהם,

איש

רצנו על האי, בחושך,

מסוחררים, צורחים, שרים,

עם נשק ולפידים בידיים,

צורחים.

יכלה להיות כאן עיר!

עוד איש אחר

כאן מעין!

איש אחר

כאן הארמון של המלך!

איש

פה פה! ומי יהיה המלך?

עוד איש אחר

אני!

איש

איך הגעת לזה?

עוד איש אחר

אז מה, אתה?

איש

אף אחד לא יהיה כאן מלך!

איש אחר

כאן אין מלכים!

עוד איש אחר

כאן אין מלכים!

איש

כאן יש רק אותנו!

עוד איש אחר (הלך לאיבוד)

איפה אתה תתנתם?

איש אחר

כאן כל אחד יהיה מלך,

ואף אחת אחד!

איש

בלי מלך, איזה טירוף.

עוד איש אחר

כולם מצביעים, הרוב מחליט.

איש אחר

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לאין מלכים!

איש

כאן כל האנשים יהיו אחים!

איש אחר (צועק)

מה?

מה אמרת?

עוד איש אחר

איפה אתה?

הפוגה.

איזה רגע יפה.

איש אחר

איזה לילה יפה.

איש

לילה מיוחד.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

והיינו ככה שעות :

רצנו עם לפידים בתוך החושך,

איש אחר

פשטנו את הבגדים,

איש

הורדנו את החרבות, את הכידונים והמגינים,

עוד איש אחר

אפילו את הסכינים –

איש אחר

היו גחליליות, צרצרים,

איש

התרחצנו בנהר בלילה,

עוד איש אחר

וידענו שהלילה הזה,

איש אחר

הלילה הזה

אף אחד לא ימות.

הפוגה.

איש

ולמחרת בבוקר

המלך שלנו ישב על החוף,

עוד איש אחר

איזה מלך?

איש אחר

חשבתי שאין לנו מלך –

אף אחד לא מלך, חשבתי –

איש

והמלך מסתכל מסביב –

הפוגה קצרה.

כי ממול לאי הלא מיושב הזה

יש אי נוסף,

הפוגה קצרה.

שממנו עולה עשן.

הפוגה קצרה.

איש אחר

אולי יש להם שם

את כל מה שחלמנו עליו כאן –

בתים, אש באח,

איש

כבישים, קווי טלפון,

עוד איש אחר

מים זורמים,

איש אחר

חנויות,

איש

בתי חולים, אולי –

עוד איש אחר

שדות,

איש אחר

הכול, כל מה שחלמנו עליו –

איש

והוא אמר –

איש אחר

המלך אמר:

כאן אין כלום.

עוד איש אחר

כאן אין כלום. כאן הכול היה יכול להיות,

אבל כאן אין כלום.

בואו נלך.

קיקלופ עיוור

כל קיקלופ חופשי

ואדון לעצמו.

איש

הגענו לחוף,

והייתה גדר.

קיקלופ עיוור (תלונה קולנית וכעוסה)

הם הגיעו לחוף שלנו.

בלי שאף אחד הזמין אותם.

איש אחר

טיפסנו מעל הגדר,

והגענו לבית של הקיקלופ.

קיקלופ עיוור

אף אחד לא הזמין אותם. אף אחד.

הקיקלופים חיים רק לעצמם.

עוד איש אחר

מבחוץ, המערה של הקיקלופ נראתה

כמו כל בית, קוטג' דו-משפחתי,
בניין דירות.

קיקלופ עיוור

כאן, אף אחד לא דואג לאף אחד,
ולכל אחד יש חוק משלו.

הפוגה קצרה.

איש

בית, דלת –

קיקלופ עיוור

יש לנו קהילה,
למרות שאף אחד לא צריך.

איש אחר

מאחורי הדלת צליל טלויזיה.

קיקלופ עיוור

בשביל מה בכלל יש קהילה?

עוד איש אחר

צלצלנו בפעמון.

אין תשובה.

קיקלופ עיוור

הם הסיגו גבול.

הפוגה קצרה.

היו להם כוונות זדוניות.

הפוגה קצרה.

והם השתמשו בשמות בדויים.

איש

נכנסנו למערה,

לדירה, לבית –

קיקלופ עיוור

הם היו שקרנים.

הפוגה קצרה.

הם התחננו.

הפוגה קצרה.

הם התנהגו כאילו הם כלום.

איש אחר

בתוך הבית : מצרכים. טלוויזיה. ספה. ברושורים.

כל מיני פליירים.

מזון לחיות מחמד.

קיקלופ עיוור

הם התנהגו כאילו צריך לטפל בהם,

בגלל זה הם היו

מסיגי גבול, גנבים, פושעים.

רוצחים.

עוד איש אחר

הדלת נסגרה.

חושך מוחלט.

חושך.

קיקלופ עיוור

הם התנהגו כאילו הם זקוקים לעזרה שלנו.

איש אחר

חושך מוחלט,

קיקלופ עיוור

הם דרשו שנכניס אותם,

הם אמרו, הכנסת-אורחים מבטיחה ש –

איש

חושך מוחלט, מה זה,

איפה אנחנו, בפור?

קיקלופ עיוור

אבל למעשה הם היו כאן כדי לקחת מאיתנו הכול.

את הטלויזיה. הספה. הברשורים. המזון לחיות מחמד.

איש אחר

זו דירה או זו מערה?

הוא מדליק גפרור או מצית.

העולם של הקיקלופ כל כך חשוך,

עד שרק הקיקלופ יכול לראות בתוכו.

קיקלופ עיוור

בעצם הם רצו לשדוד אותנו,
אבל יחד עם זה הם התנהגו כאילו הם אפילו לא רוצים להיות כאן,

עוד איש אחר

לקיקלופ יש רק עין אחת,
כי במערה שלו אין מספיק אור לשתי עיניים,
מה שמביא אותי לחשוב שזו מין דירת רווקים.

קיקלופ עיוור

והם התחבאו בפינות.
הם התנהגו כאילו הם אף-אחד.

איש

ואפילו אם דירת הרווקים הזאת לא הייתה ענקית ביותר,
אז הקיקלופ כן. ענק ביותר.
ויחד עם זה, הוא קטן ושמן.

קיקלופ עיוור (בערמומיות)

הם התחבאו בפינות,
והדרך היחידה להגיע לפינות הייתה עם מטאטא.
ואם אף-אחד אף-אחד לא התבקש להיכנס
אם אף-אחד אף-אחד לא הוזמן,

איש אחר

ואז הקיקלופ גישש בחושך לתפוס אותנו,
הוא יצא לצוד אותנו.

קיקלופ עיוור

אם אף-אחד אף-אחד לא נכנס דרך הדלת,
אז אין כאן אף-אחד,

עוד איש אחר

הקיקלופ יצא לצוד אותנו,
הוא רצה למחוץ אותנו,
הוא רצה לדרוך עלינו עם הרגל העצומה שלו,

קיקלופ עיוור

ואף-אחד לא נעלב אם נלחמים נגד אף-אחד.

איש

הקיקלופ שבר לי את האצבע,
הוא שבר לי את היד,

אישה

לאן אנחנו, לאן אנחנו –

איש אחר

זה הסוף,

איש

הוא תופס אותי מכף הרגל,

עוד איש אחר

מי שישרדו את זה,

לאן ילכו,

מה הלאה,

איש אחר

לאן נלך,

אחרי כל מה שקרה כאן?

הקיקלופ העיוור שואג

כולם

היה אי, והאנשים שם קיבלו אותנו עם פרי,

והפרי הזה גרם לנו לשכוח,

מי אנחנו, ומה אנחנו.

איש

הוא חובט את הגולגולת שלי בקיר עד שהיא מתנפצת,

והמוח שלי ניתז ממנה, מרטיב את הרצפה –

הוא צורח.

כולם

הפרי הזה

מאפשר למתים לקום,

לחבר מחדש גופות קרועות,

להפוך אֶפֶר בחזרה לעור ולשיער.

הקיקלופ העיוור שואג שוב.

איש

ואז הקיקלופ קוצץ אותנו,

חתיכה אחרי חתיכה,

איש אחר (עם הפרי)

ואימא שלי ליטפה לי את הראש.

בדיוק כמו פעם, ביום הראשון שלי בבית ספר.

עוד איש אחר

ואז הוא אוכל אותנו,

ולא משאיר שום פירור,

הקיקלופ העיוור שואג שוב.

איש (עם הפרי)

ואבא שלי כאן,

והוא אומר, אני גאה בך.

מישהו בוכה.

איש אחר

והקיקלופ לא משאיר שום פירור. מגהק.

שותה יותר בירה ווודקה,

עוד איש אחר

כאב, פחד, רעש –

כולם

אבל הפרי

מאפשר למתים לקום

והוא נותן לנו לשכוח,

והוא מוריד מאיתנו את הפחד.

והכול פשוט.

ואנחנו מדברים ומדברים.

עוד איש אחר

ואז הוא מקיא קצת,

וגושים של בשר-אדם

נדבקים לו לזקן.

כולם

ואנחנו מנשקים אנשים זרים.

ואנחנו רוקדים ורוקדים.

הקיקלופ העיוור שואג.

כולם

אין לנו יותר עבר.

ואין לנו עתיד.

ושום דבר לא יותר רחוק מאיתנו כמו העתיד!

בואו לא נלך אף פעם מכאן, אף פעם,

בואו נישאר כאן.

בואו נשכח הכול.

בית,

אנשים זרים,

נשים,

ילדים,

מלחמה.

הקיקלופ העיוור שואג.

אנחנו מדברים ומדברים,

ואנחנו חופשיים,

הפרי הופך אותנו לחופשיים.

הוא משחרר את האגרופים שלנו,

הוא משחרר את הלשון.

הוא מעיף אותנו,

הפרי הזה יותר טוב מספינה,

הוא מעיף אותנו יותר רחוק מכל ספינה.

אנחנו מדברים, כמו שאף פעם לא דיברנו,

וכמו שאף פעם לא נדבר שוב –

על פחד ועל מוות, תקווה, אהבה –

ואנחנו רוקדים, רוקדים, רוקדים –

הפוגה.

איש (בוכה)

ואז מישוהו מכבה את המוזיקה.

איש אחר

ומישוהו מתחיל לנקות את הכוסות.

אישה (צורחת, בפאניקה)

לא! לא!

איש

מה את עושה?

אישה

מישהו אומר, הגיע הזמן ללכת.

כולם

שעת הסגירה.

ומישהו מרוקן את המאפרות.

תלונה.

לא!

הפוגה קצרה.

ומישהו אומר :

כבר יום.

כבר עשר בבוקר.

איזה קור.

תנו לי קצת יותר מהפרי הזה –

הכול נגמר.

הכול נגמר.

הכול נגמר.

איש מצטמרר ובוכה.

איש

וְאֵלֹס מִסְתַּכֶּלֶת עֲלֵינוּ הַבּוֹקֵר בְּצוּרָה מוֹזְרָה,

בְּעִינָיִים צְהוּבוֹת.

אישה

וְהִיא מִצְטַמְרֶרֶת קֶצֶת מִהַקּוֹר.

אישה

לפעמים נעשה קר בהרים.

ורוח דוקרת נושבת.

אישה אחרת

המורה ופִּנְלוֹפָה שוכבים צמודים במושב האחורי הצר של הסטיישן הקטנה.

עוד אישה אחרת

הרוח שורקת מעל הצוקים,

ומעל לאוטו,

אישה

והמורה מניח שמיכה על עצמו ועל אשתו של אוֹדִיסֵאוֹס, מלך אֵיֶתְקָה, שלא מצליח למצוא את הדרך חזרה הביתה, למרות שהמלחמה נגמרה מזמן.

אישה אחרת

וזה הלילה

שבו המורה מספר את הסיפור על אֵיֶיאוֹלוֹס,

אדון הרוחות.

אישה

היה אי,

אומר המורה,

אישה אחרת

שלא היה בו כלום,

עוד אישה אחרת

רק סלעים אדומים,

אישה

שום דבר חוץ מזה,

אישה אחרת

אבל באמצע השממה המשונה הזאת

עמד ארמון שחומותיו גבוהות,

ובשער הארמון הזה עמד איש,

שקרץ אלינו, ואמר,

לכאן, ימאים, לכאן,

בואו לכאן,

ברוכים הבאים,

בואו, שבו איתנו, תאכלו ותשתו,

עוד אישה אחרת

ונכנסנו לחצר הארמון,

היה שם גן,

ובאמצע האי היבש הזה

צמחו עצי תמר,

ציפורים שרו,

טווסים דידו להם על דשא ירוק,

ורדים ושושנים פרחו ו –

אישה

ובאמצע הגן הזה

היה שולחן ארוך,

אישה אחרת

שבו בבקשה, מלחים, שבו בבקשה,

עוד אישה אחרת

משרתנים הביאו לנו מים, אוכל ויין,

היה להם הכול,

הכול –

אישה

ואמרנו :

מה זה?

אישה אחרת

מה זה מה?

עוד אישה אחרת

מה זה, מה חסר?

אישה

משהו לא בסדר –

אישה אחרת

בואו נחזור –

עוד אישה אחרת

מה, מה לא בסדר כאן –

אישה

ומישהו אמר:

הפוגה קצרה.

אין רוח.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

בכל העולם

יש רק מקום אחד בודד

שבו באמת אין רוח,
והמקום הזה הוא הארמון
של אדון ארבע רוחות השמיים.

עוד אישה אחרת

אֵיִיִאֻלוֹס, אדון הרוחות,
חי עם אשתו,
ושש בנותיו,
וששת בניו,
וארבע הרוחות,
מוקף לגמרי בארמון שחומותיו גבוהות.

אישה

ארבע הרוחות עפות מסביב לעולם
בזמן שאדון הרוחות
יושב עם אשתו
ושנים-עשר ילדיו
מסביב לשולחן ארוך בחצר הארמון,
המוקף חומות גבוהות,
ושם, אפילו משב קליל של רוח אין.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

ממטרה מסתובבת בדשא.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

אדון הרוחות

חיתן את שש הבנות שלו

לששת בניו.

הפוגה קצרה.

אישה

אז הם יושבים מסביב לשולחן הארוך

ולא עוזבים אף פעם את הארמון.

אישה אחרת

והרוחות עפות מסביב לעולם,

וכשהן חוזרות הביתה מהעולם

אל הגן מאחורי החומות הגבוהות,

הן מדווחות מה חדש.

עוד אישה אחרת

הן מדווחות על חדשות

מארצות וימים רחוקים,
הן מדווחות על המצאות חדשות,
הן מדווחות על רעידות אדמה ושריפות,
על מחלות ורכילויות מכל רחבי העולם,
והן מדווחות על מלחמות,
אסונות רחוקים.

הפוגה קצרה.

אישה

אדון הרוחות ואשתו
ושש בנותיו,
הנשואות לששת בניו,
שתמיד יושבים מסביב לשולחן
באמצע הגן המוקף חומות גבוהות,
חיים להם כמו במבצר,
והם יודעים הכול,

אישה אחרת

הכול –

אישה

ועל מה שהם לא יודעים
הם לומדים ברגע.

עוד אישה אחרת

אבל הם עצמם לא רואים אף פעם כלום –

הפוגה קצרה.

אישה

וככה אנחנו יושבים לנו

בגן שאין בו שום רוח –

אישה אחרת

ושם יושבות ארבע הרוחות –

איש

הרוח הצפונית – מקפיאה,

אישה

הרוח המערבית – דוקרת, שורקת,

איש

הרוח המזרחית – כועסת, רועשת,

אישה

והרוח הדרומית – לוחטת, לא נסבלת –

איש

ארבע הרוחות, שכולנו מכירים,

יושבות איתנו מסביב לשולחן,

שותות מים עם לימון,

לוגמות כוס יין קר,

איש אחר

ואפילו עלה דשא אחד לא זו.

הפוגה קצרה.

אישה

הממטרה מסתובבת, טווס מדדה בחצר.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

אבל מה אם הרוחות יתחילו לסתור זו את זו:

אישה אחרת

אז כוס תיפול.

כוס מתנפצת.

איש

מה אם הרוח הצפונית תגיד את ההיפך ממה שהרוח הדרומית אומרת,

אישה (שואגת פתאום)

זה לא מה שקרה!

איש

זה כן!

הפוגה קצרה.

איש אחר

קונפליקט.

אישה

מה אם הרוח המזרחית תגיד את ההיפך ממה שהרוח המערבית אומרת.

הפוגה קצרה.

איש (שואג)

את משקרת!

איש אחר

לא, אתה! אתה משקר!

אישה

אז הרוחות ייללו ויקפצו מהשולחן,

ויהיו סערות, והכול יתמוטט –

איש

הרוחות נוהמות בחצר,

אישה

הן דוהרות מצד אחד של החומות לצד אחר,

איש

הן בכל מקום,

אישה

הן בתוך הראש שלנו, משתוללות לנו בתוך האוזניים,

איש

וכל רוח אומרת משהו אחר,

אישה

ובגלל שהרוחות נמצאות בתוך הראש שלנו,

כל אחד מאיתנו אומר משהו אחר,

איש

את משקרת!

אישה

לא, אתה,

איש

את! את!

אישה

זה לא זה –

איש

זה לא זה, זה לא מה שקרה –

אישה

זה,

איש

זה לא,

אישה

זה באמת,

איש

באמת?

איש אחר

לא!

אישה אחרת

איך אתה –

אישה

אני?

איש

אף פעם, אפילו פעם אחת לא –

איש אחר

זה פשוט –

אישה

זה שקר – שקר גמור – שקרים!

15. / קירקה

גברים ונשים, שיכורים גמורים, וולגריים.

אישה

בר.

איש

הדלת פתוחה.

איש אחר

אור יום.

אישה אחרת

אין לקוחות.

עוד איש אחר

רק כלבים וחתולים.

איש

ואריות, שמקבלים אותנו בידידותיות.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

מה אני יכולה לעשות בשבילך, אומרת האישה מאחורי הדלפק בבר.

אישה

מה אני יכולה לעשות בשבילך?

איש

בירה.

איש אחר

בירה בכל מקום.

עוד איש אחר

כמה פוסטרים ודגל מאחורי הדלפק.

איש

אנחנו שותים בירה ומעשנים.

איש אחר

אנחנו שותים בירה ומעשנים ובוהים בשדיים של האישה מאחורי הדלפק.

עוד איש אחר

אנחנו שותים בירה ומעשנים ובוהים בשדיים של האישה מאחורי הדלפק, אבל האישה מאחורי הדלפק מסתכלת רק על הבוס שלנו.

עוד אישה אחרת

דגל.

אישה אחרת

כלבים וחתולים.

איש

אריות.

איש אחר

שדיים.

עוד אישה אחרת

הבוס.

אישה אחרת

חזירים.

עוד איש אחר

מה חזירים.

איש

נגמר לנו הזמן.

איש אחר

נגמרת לנו הבירה.

עוד איש אחר

אנחנו יושבים כאן שבוע ובוהים בשדיים של האישה מאחורי הדלפק ומעשנים.

הפוגה קצרה.

איש

אנחנו יושבים כאן למעלה מחודש.

איש אחר

אנחנו יושבים כאן למעלה משנה.

אישה

למה אנחנו לא מפליגים.

אישה אחרת

בחוץ, מפעם לפעם, רכבת מקרקשת.

צליל רכבת חולפת.

עוד אישה אחרת

זאת רכבת הלילה.

אישה

כאן, לא חשוב מה השעה, רק רכבת הלילה עוברת,

איש

אי-אפשר שאחת מרכבות הלילה האלה פשוט תעצור ותיקח אותנו הביתה?

איש אחר

מבחינתי זה בסדר אם אחת תעצור ותיקח אותי לסרט.

אישה אחרת

נחרת צחוק.

עוד אישה אחרת

אתם לא צריכים רכבת לילה, אתם צריכים קרון בקר, קרון חזירים.

אישה

צחוק חזק עוד יותר.

עוד איש אחר

קרון חזירים לבית שימוש.

אישה אחרת

התחנה הבאה : דיר חזירים, כולם החוצה.

איש

מכלאה.

אישה אחרת

מה?

איש

מכלאה.

אישה אחרת

למה אתה מתכוון במכלאה?

איש

קוראים לזה מכלאות – מכלאות חזירים.

אישה אחרת

מכלאות חזירים? למה להכניס חזירים לכלא!

עוד אישה אחרת

כי הם יותר מדי טיפשים!

עוד איש אחר

הזמן נגמר לנו.

איש אחר

הבירה נגמרת לי.

הוא מחרבן במכנסיים.

איש

אנחנו יושבים כאן למעלה משנה, שותים בירה ובוהים בשדיים של האישה מאחורי הדלפק.

עוד איש אחר

ברצינות. טוב? אני רציני!

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לסמי-טריילר.

איש אחר

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לאישה מאחורי הדלפק – היא, היא –

אישה

היא מה?

עוד איש אחר

מישהו כאן ניסה לעזוב?

הפוגה קצרה.

אישה

לאן?

אישה אחרת

פשוט מחוץ ל –

עוד איש אחר

החוצה! לכל מקום!

עוד אישה אחרת

לא. למה?

איש

רכבת הלילה בשבילי.

אישה

קרון הבקר.

איש

ככבן.

אישה אחרת

תפסיק לנחור.

איש אחר

על מה אתה נוחר?

עוד איש אחר

הזמן נגמר לנו.

עוד אישה אחרת

זה נמשך שנים.

איש אחר

הזמן נוזל לנו מהמכנסיים.

אישה

איזה מכנסיים, תיזהר!

עוד איש אחר

חזיר אחד.

איש אחר

איפה קרון הבקר?

אישה אחרת

רק רגע – איפה שיש חזיר אחד, יש בדרך כלל –

איש

איך אנחנו יוצאים מכאן?

איש אחר

איך אנחנו יוצאים מכאן? כאילו, על ארבע.

אישה

כאילו, במשאית בשר.

אישה אחרת

לצאת החוצה זה תאורטי אולי

עוד אישה אחרת

אבל להגיע הביתה – סיכוי אחר לגמרי.

עוד איש אחר

ככך.

איש

על רכבת הלילה.

איש אחר

בקרן הבקר.

אישה

חזירה אחת.

איש אחר

אני לא חזירה

אני חוזר

אני-לא-חזירה.

חה חה.

אני חזיר-בר!

עוד איש אחר

אתה חזיר-בר.

אישה אחרת

אתה יכול לקרוא לחזיר-מחמד בוריס?

איש

בוריס זה לא שם של חזירי בר?

עוד אישה אחרת

לחזירי-מחמד קוראים בילי.

איש אחר

בילי???

איש

לאאא. לאאא.

איש אחר

לאאא. לאאא. לאאא.

הפוגה קצרה. הבזק השראה.

לא. בובי.

קוראים להם בובי.

אישה

לא. לא נכון.

עוד איש אחר

נגמר לנו הזמן.

איש

ואנחנו בוהים באישה מאחורי הדלפק.

איש אחר

אלה.

עוד איש אחר

אבל היא מסתכלת רק על הבוס.

איש

את יכולה להגיד לנו איך להגיע הביתה?

הוא כורע ברכ.

איש אחר

את יכולה בבקשה להגיד לנו איך להגיע הביתה?

אישה אחרת

בבקשה.

עוד גבר אחר

בבקשה בבקשה בבקשה.

עוד אישה אחרת

תפסיקו לצווח.

16. / הַדָּס

כולם. אולי כמה קבוצות שמשתנות בקביעות.

כולם

היא, האישה מאחורי הדלפק,
פותחת דלת סתרים.

הפוגה קצרה.

זו לא יציאה.

זה המרתף.

מדרגות ברזל.

יש מתג להדליק את האור?

לא.

כמה מדרגות יש כאן?

איזה מדרגות?

איזה מדרגות?

זה לא נהר?

נהר או מדרגות?

איפה אנחנו?

אין מושג. תדליקו את האור.

אור.

קרמיקה בקירות.

אנחנו אומרים קרמיקה לבנה.

אנחנו אומרים קרמיקה.

אין מוזיקה. אבל גופות, מתעוותות.

צללים.

צללים נעים.

צללים רוקדים.

נחירה. מה זה היה?

שקט.

אף אחד לא יודע מה השם שלו.

אף אחד לא זוכר איפה הוא.

אף אחד לא זוכר כלום.

הם אפילו לא זוכרים שאפשר לזכור.

מישהו יכול להגיד לנו איפה היציאה?

איזו יציאה?

יציאה?

ואז אנחנו מתנועעים לאורך מסדרון.

מהתקרה תלויים פוחלצי-חיות מסריחים,

אור לבן,

אור אדום,

ובפינות רוכנים הגיבורים השרופים.

זה כל מה שנשאר לנו,

קרמיקה לבנה וחיות מפוחלצות מכוסות בפיה.

מישהו מושיט משקאות,

אבל המשקאות הם אוויר.

הגיבורים השרופים יושבים על מדרגות בטון,

הם רוכנים בפינות,

הם מעשנים ומעשנים,

למרות שהם בעצמם רק אֶפֶר,

ובכל זאת,

יש ריח של זיעה,

של גופות מרוטשות,

של קיא, דם, שתן,

ועל הקיר,

זו תמונה זזה?

על הקיר רץ חתול מסביב לפינה, בלי סוף, שוב ושוב,

חתול פינה

חתול פינה

חתול פינה

חתול פינה,

הגיבורים השיכורים

שותים את עצמם,

הגיבורים השרופים

מעשנים את עצמם,

הם מכניסים את האֶפֶר שלהם עצמם

לתוך הריאות שלהם,
ובכל פעם שהתמונה יוצאת מהפוטו-רצח
הם צריכים לצלם עוד אחת,
ובכל פעם שהם תופסים את הבקבוק,
הבקבוק הוא אוויר ואֵפֶר.

ובכל פעם שהם יוצאים מהדלת,
הם שוב בסוף המסדרון.
ובכל פעם שהם עולים במדרגות,
הם רק מגיעים שוב להתחלה.
שוב המדרגה הראשונה.
ובכל פעם שנדמה להם שהם שומעים משהו,
זה ההד שלהם.

ובכל פעם שהם שומעים את הלב שלהם פועם,
הם לא מצליחים לזכור
מה זה פעימת לב.

והם קרים.

ויש להם חום.

והם בוכים, כשעולה היום,
הם בוכים הם צורחים,

אבל אף אחד מהם לא יכול לראות את השמש,
כי כאן, מתחת, אין כלום חוץ מצל.

אַאֹס.

אַאֹס, ורודת-האצבע.

אַאֹס, שמפזרת עלי ורדים

בנונשלנטיות,

אַאֹס לובשת צעיף שחור,

ככה שאף אחד לא מזהה אותה,

והיא לוחשת לנו באוזן:

מכאן.

לכל אלה שלא יכולים למצוא דרך החוצה, ושעדיין חיים,

זאת הדרך הזאת.

אנחנו מועדים לתוך האור.

אַאֹס בעצמה מחזיקה את הדלת פתוחה.

ואנחנו –

אנחנו בים הפתוח.

אישה

באותו לילה, למעלה בהרים,
פְּנִלּוּפָה והמורה לא שוכבים
על המושב האחורי הצר של הסטיישן הקטנה –
שהוא השיג לפני המלחמה –
אלא בשדה.
הלילה חם.

אישה אחרת

הם שוכבים על הגב ומסתכלים על הכוכבים.

עוד אישה אחרת

באותו לילה,
המורה מדבר על הים ועל ערים.
בלילה
אין מקום יותר חשוך מהים,
אפילו כשהירח זורח.

אישה

למרות שהשמיים מלאים כוכבים,
החשכה בים בלתי חדירה,
מי יודע מה היא צופנת.

עוד אישה אחרת

מי יודע.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

אבל אז עולה הבוקר,

והים משתנה.

אישה אחרת

הבוקר משנה את חשכת הלילה

לכחול ואדום וירוק.

אישה

והוא משנה את צליל הגלים.

עוד אישה אחרת

והבוקר

משנה את קשקשי הדגים

לנוצות.

אישה אחרת

ועל פני הים, עם הזריחה, צף לו המָהוּם,

שיר.

עוד אישה אחרת

ואז הבוקר משנה את דגי הים לציפורים.

אישה

והציפורים שרות.

אישה אחרת

ושיר הציפורים מרחף על פני המים וממלא את השמיים,

עוד אישה אחרת

ושיר הציפורים כל כך יפה

עד שמהים צומחים

דשא ושרכים ועצים,

אישה

הים משתנה ליער.

אישה אחרת

היער הולך ונעשה

סמיך וסמיך יותר ויותר

עוד אישה אחרת

עלים,

גפנים,

אישה

הספינה שלנו,
שלפני כמה רגעים שייטה אבודה על ים בודד,
מפליגה עכשיו דרך יער,
יער קדמוני אינסופי,

אישה אחרת

ומכל עבר שרות ציפורים,
ושיר הציפורים כל כך יפה
עד שנשמע כמו הבטחה.

עוד אישה אחרת

הוא הבטחה.

אישה

הוא הבטחה גדולה מהים,
גדולה מהשמיים,
גדולה יותר מהבוקר,

הפוגה.

אישה אחרת

והשיר כל כך יפה,
עד שהיער האינסופי,

שהיה פעם ים אינסופי,

משתנה לעיר.

עוד אישה אחרת

עיר ענקית,

אישה

הספינה שלנו שטה לאיטה

דרך רחובות העיר,

אישה אחרת

עיר

כמו שהעולם העתיק לא ראה מעולם,

עוד אישה אחרת

מגדלי זכוכית

בנייני לבנים אדומות

אישה

באוור, השיר הזה, ההבטחה הזאת –

אישה אחרת

הגיע הזמן, העתיד –

עוד אישה אחרת

הנה

קווי חשמל,

מכוניות, אוטובוסים,

חנויות,

בתי קולנוע,

תיאטרונים.

אישה

קיטור עולה מהמכסים המסורגים מעל הרכבת התחתית,

אישה אחרת

שומעים את השירה?

שומעים את השירה שמסתלסלת דרך הרחובות?

מה הצליל הזה?

עוד אישה אחרת

זה צליל העולם החדש.

אישה

זה צליל העתיד.

זו הבטחה,

גדולה מהים, גדולה מהיער,

גדולה יותר מהשמיים,

אישה אחרת

תאטמו את האוזניים,

עוד אישה אחרת

לא, אל תאטמו את האוזניים,

אישה

אנחנו עומדים על סיפון הספינה שלנו

ושטים דרך העיר.

הבנינים כל כך קרובים, רק להושיט יד ולגעת בהם.

איש

ושם,

בחלון בקומה שלישית,

שתי נשים, משם היא מגיעה, השירה?

איש אחר

היא מגיעה משם?

עוד איש אחר

אבל, אלה נשים?

איש

אלה לא נשים,

אישה

הן ציפורים,

אישה אחרת

אלה הציפורים מהיער,

איש

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לדעת אם אנחנו מתעסקים פה עם נשים או עם
ציפורים –

איש אחר

לא,

אלה נשים,

עוד אישה אחרת

לא, אלה ציפורים,

איש

והשיר של העיר מפלח אותנו,

ההבטחה –

איש אחר

אנחנו אוטמים את האוזניים בכוח עם הידיים,

עוד איש אחר

אנחנו אוטמים את האוזניים עם דונג, עם זפת,

ועם אספלט,

עם בדלי סיגריות,

איש

ועם בטון,

אנחנו לא שומעים יותר,

ובכל זאת אנחנו שומעים הכול,

הכול,

אישה

ההבטחה,

אישה אחרת

והעיר

שהספינה שלנו משייטת דרכה

ממשיכה לצמוח ולצמוח,

איש אחר

והן ממשיכות לשיר ולשיר,

ואפילו כשהן שותקות,

הן ממשיכות לשיר לנו בתוך העיניים,

בתוך הראש, והשקט נגמר.

הפוגה קצרה.

אישה

פעם אמרתם ים, התכוונתם לשקט.

איש

אבל הים כבר לא קיים.

איש אחר

תחתרו, תחתרו אם אתם יכולים,

עוד איש אחר

תחתרו, צועק הקברניט,

עוד אישה אחרת

הלב שלנו מתפוצץ,

איש

השיר,

השירה לא מפסיקה,

אישה

והדגים שהפכו לציפורים

שהפכו לנשים,

הפוגה קצרה.

איש אחר

והדגים שהפכו לציפורים
שהפכו לנשים, הפכו לדימויים,

עוד איש אחר

והדימויים האלה
גבוהים כמו בתים,
הם זזים,
וממשיכים לשיר,

איש

הם מבטיחים יותר ויותר ויותר,

אישה

הם זזים,

אישה אחרת

הם נדלקים,

עוד אישה אחרת

מהבהבים,

אישה

זוהרים,

איש

רוכנים מעלינו,

איש אחר

הם יפים,

עוד איש אחר

הם ציפורים, נשים,

או שהם תמונות?

איש

הם לא יכולים להיות תמונות,

איש אחר

הם נשים –

עוד איש אחר

או שהם באמת תמונות? אבל אם הם רק תמונות,

למה –

איש אחר

צריכה להיות איזו זכות בסיסית לדעת אם –

איש

הם נשים,

ואנחנו,

אנחנו מושיטים קדימה את הידיים,

איש אחר

והם,

הם מרימים אותנו גבוה באוויר,

עוד איש אחר

מרימים אותנו גבוה,

צוהל

להתראות, חברים, להתראות –

איש

הם מרימים אותנו גבוה לשמיים,

איש אחר

והם מחזיקים אותנו,

יד ביד,

בלי לנגוע בנו,

עוד איש אחר

השירה מרימה אותנו,

איש אחר

מחזיקה אותנו,

איש

מחבקת אותנו,

איש אחר

בלי לנגוע –

עוד איש אחר

והנה כמעט הכול, אם הם רק היו מנשקים אותנו!

איש אחר

עבר כל כך הרבה זמן מאז שנישקו אותי!

הפוגה קצרה.

איש

הבטחה היא הבטחה!

הפוגה קצרה.

אישה

ושם גבוה באוויר,

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

שם גבוה,

עוד אישה אחרת

שם גבוה,

אישה

שם גבוה,

אישה אחרת

שם, כל השירה הופכת לרעש,

עוד אישה אחרת

לגלים,

איש אחר

לרוח,

אישה

לשום דבר חוץ מחלומות, זיכרונות, תקוות,

איש

ושם למעלה,

השירה מפסיקה, מתפצחת,

ואנחנו נופלים.

איש אחר

מה –

אישה

הבטחה

אישה אחרת

זו בסך הכול הבטחה –

הפוגה קצרה.

אישה

והבטחות צריך להפר –

אישה אחרת

אחרת לא יהיה שום –

עוד אישה אחרת

ושירה

אישה

זו רק שירה –

הפוגה.

שתיקה.

הפוגה. מישהו צורח בקול חד.

איש אחר

אנחנו נופלים לתוך השקט למעמקי

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

אנחנו נופלים –

הפוגה קצרה.

איש

אנחנו נופלים בצרחות, בבכי, מגבוה למעלה

אל תוך המעמקים,

אל תוך הים,

איש אחר

ואין עיר –

אישה

ואין יער –

עוד איש אחר

רק ים –

18. קליפסו

אישה

שנה אחרי שנה

אודיסקאוס, מחריב המדינות, לא מגיע הביתה,

ופנלופה נוסעת עם אהובה,

מורה עם מכונית סטיישן קטנה,

אל ההרים,

שם הם שוכבים להם בלי שאף אחד יידע.

אולי אודיסקאוס

נמצא עם אישה אחרת,

היא אומרת.

איש

איזו מין אישה היא יכולה להיות,

עד שיישאר איתה במקום לחזור לפנלופה.

זו בטח אלה שמחזיקה אותו בשבי.

אישה

היא מחייכת.

היא מחייכת.

איש

אבל אולי גם פְּנִלּוּפָה עם איש אחר?

הוא אומר, בזהירות,

אישה

איזה מין גבר הוא יכול להיות,

עד שייתפוס את המקום של אוֹדִיֶסֶאוס?

הוא צריך להיות מורה קצר-ראייה,

עם סטיישן ישנה,

לבוש במכנסי קורדרוי ותחתונים בלתי אפשריים,

היא אומרת,

בזמן שהיא מלטפת לו את השיער הדליל,

וברגע הזה מתבהר לה

עד כמה היא מחבבת את המורה הזה,

ושאולי היא אפילו אוהבת אותו,

למרות שכל יום

היא יושבת ליד הים,

מחכה לאוֹדִיֶסֶאוס, מחריב המדינות,

מתוך אהבה, או אולי, למען האמת,

מתוך פחד.

איש

קְלִיפֶסוֹ.

אישה

קְלִיפְסוֹ?

איש

האישה שאוֹדִי־סָאוּס נמצא איתה, קוראים לה קְלִיפְסוֹ.

הפוגה קצרה.

קְלִיפְסוֹ היא נימפה.

היא חיה באי בודד, לבדה לגמרי.

לבדה עד אימה.

אבל לפני שבע שנים, ניצול מספינה טרופה

שכל הצוות שלה טבע,

נתקע על החוף שלה,

וזאת הסיבה שבמשך שבע שנים מתוך אינספור שנות בדידות בחיי הנצח שלה,

זאת הסיבה שהיא כבר לא יותר לבד.

ובגלל זה היא לא תיתן לניצול לעזוב.

כל לילה הם שוכבים.

אבל לא היא ולא הניצול מאושרים.

כי במשך היום הניצול עומד על הסלעים ליד הים

ומסתכל אל האופק.

הוא משתוקק לעזוב, למרות שכל לילה

היא מטילה עליו מחדש את כשפיה.

אישה

הנימפה יודעת :

אם הים הזה לא היה קיים, היא לא הייתה מצליחה לשמור את האיש הזה.

אם היה יכול, היה בונה לעצמו ספינה.

סירה.

רפסודה.

איש

אבל אין לו כלי עבודה.

אישה

כל העוצמה והיופי שלה לא מספיקים להסיט את החלומות שלו מכלי עבודה, כלים לבנות בעזרתם סירה, רפסודה, כדי שיוכל לצאת שוב למסע האומלל שלו.

איש

בלילה הם שוכבים.

אישה

במשך היום הוא בוהה בים.

איש

גם היא בוהה.

או רואה סרטים.

סדרות טלוויזיה.

היא אוהבת לעשות את זה אתו.

אישה

אבל הוא בוהה בים.

איש

יום אחד היא מציעה לו עסקה, שבתמורה לזה שיישאר איתה תמיד, ויראה איתה סרטים וטלוויזיה, וישכב איתה כל לילה, ויפסיק לבהות בים, היא תעניק לו חיי נצח, ונעורים נצחיים.

אישה

האישה, פְּנִלּוּפָה, שמחכה כמעט עשרים שנים לאוֹדִי־סָאוּס, לא אומרת כלום.

איש

הוא, הניצול מהספינה הטרופה, יודע מה מחכה לו אחרי המוות, כי הוא היה שם, עם המתים, בעולם למטה, עם הגיבורים השרופים והשיכורים. הוא היה עם הצללים. הוא חושב על החברים שלו לנשק, שיושבים במסדרונות ההם עם הקרמיקה על הקירות, ושהפכו לֵאפֶר.

הוא מעיף מבט לים.

הוא מסתכל בפנים המושלמות של הנימפה הבודדה.

הוא מסתכל על הגוף שלו, שמלא בכוויות וצלקות.

הפוגה קצרה.

תוך כדי שהוא מסתכל על הים הוא מבין פתאום מה מחכה לו שם, אם יעזוב אותה: ספינה טרופה.

אישה

אולי מוות.

איש

הוא יטבע, או, באפשרות הקלושה שלא יטבע – הוא ילך לאיבוד איפשהו במרחק, יתנדנד לו באיזה קניון משמים, מבולבל, אולי עירום.

מה אתה רוצה, האנשים יגידו.

אף אחד לא ידבר בשפה שלו.

הוא יהיה רעב.

אולי זוג צעירות יתנו לו בסוף מגבת לשים מסביב למותניים.

עם ציור עליה : זריחה מעל הים.

הוא רעב.

הוא הולך לסופרמרקט, אבל אין לו כסף. אין לו כלום.

עוצרים אותו.

אין לו דרכון.

הוא מוסר, בתור הכתובת האחרונה שלו, את המדינה שהוא לא גר בה כבר עשרים שנים.

אבל פעם הוא היה המלך שלה.

השוטרים צוחקים.

אשתי גרה שם, אתם יכולים להתקשר אליה.

ולמעשה, בסוף, מישוהו באמת מרים טלפון לאִיִּתְקָה.

אף אחד לא מרים את הטלפון בבית שלו, כי פְּנִלּוּפָה נמצאת בהרים עם המאהב שלה.

או, אפשרות נוספת, אחד המחזרים האינסופיים שלה לוקח על עצמו להרים את הטלפון ואומר,

מי? אוֹדִי־אִוִּס? לא שמעתי עליו אף פעם, שוטר.

אישה

המבט של הניצול מהספינה הטרופה פונה מקו האופק שמאחוריו מחכים לו כל הדברים האלה. הוא מסתכל לתוך העיניים של הנימפה העצובה.

איש

והוא אומר: כן, אני אשאר. אני נשאר כאן איתך.

אישה

פְּנִלּוּפָה מחייכת, ואז סוטרת למורה.

היא סוטרת לו.

איש

אחרי עשרים שנים, אוֹדִי־סָאוּס חוזר הביתה.

איש אחר

הוא מגיע בסירה קטנה. הוא מגיע לבדו. ערב גשום. הוא עומד על החוף המסולע של המולדת שלו.

עוד איש אחר

עשרים שנים.

פתאום, הוא כבר לא יכול ללכת.

הוא מתמוטט.

ושוכב על הסלעים.

כאילו הוא לא מסוגל לנוע ביבשה, אלא רק בים.

אישה

הוא חזר.

אישה אחרת

הוא מפחד.

איש

הוא הזדקן.

איש אחר

והוא בא בלי כלום.

איש

הוא הולך בדרך הישנה לאורך החוף עד לעיר.

עוד אישה אחרת

הוא בקושי מזהה את העיר, ואף אחד לא מזהה אותו.

איש אחר

במסעדת מזון מהיר, אנשים מדברים על הזמנים ההם, פעם. והם מדברים ומדברים על הזמנים היום. שהכול השתנה. שהכול צריך להשתנות.

אישה

טלוויזיה דלוקה.

אישה אחרת

מישהו מבחין בו בזווית העין.

עוד איש אחר

היי. מי אתה?

הפוגה קצרה.

אישה

כשהוא מגיע בסוף לבית הישן שלו, אין שם אף אחד.

אישה אחרת

בקבוקים ריקים של רום מפוזרים בכל המקום,
מאפרות מלאות.

עוד אישה אחרת

המחט בפטיפון קופצת.

איש

הוא יושב על אחת הספות.

איש אחר

הוא מחכה.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

מייד אחרי אחת בלילה אשתו מגיעה הביתה.

אישה

היא מדליקה את האור, ונדהמת לגלות גבר על הספה.

אישה אחרת

האיש על הספה חזק, אם כי יותר מבוגר, וקירח.

עוד אישה אחרת

אותן עיניים בפנים אחרות.

אישה

איש אכזר.

איש

אולי.

אישה אחרת

איפה היית? הוא שואל.

איש אחר

היא צוחקת.

היא צוחקת.

עוד איש אחר

איפה היית? היא שואלת.

אישה

לאִוְדִיקָאוֹס הַפִּיקַח יֵשׁ תְּשׁוּבָה,

איש

אבל מהפה שלו יוצאים רק אֶפֶר ודם.

איש אחר ואישה

פְּנִלּוּפָה תּוֹפֶסֶת אֶת הַיָּד הַמְּצוֹלֶקֶת שֶׁלּוֹ.

איש

אישה ובעל. זוג.

אישה

עשרים שנה הם לא ראו אחד את השני.

איש

הוא היה במלחמה עשר שנים, ואז עשר שנים נוספות הוא הלך לאיבוד בים ומסביב לעולם, בניסיון למצוא את הדרך הביתה.

אישה

היא חיכתה לו עשר שנים בזמן שהיה במלחמה. ואז הגיעו חדשות שהמלחמה נגמרה. היא חשבה שבעלה יחזור הביתה, כמו שאר אלה ששרדו, אבל הוא לא חזר, ואף אחד לא ידע לספר מה קורה אתו. אף אחד לא שמע ממנו. הוא לא חזר. אף אחד מהאנשים שלו לא חזר. ועכשיו הוא כאן. עכשיו הוא יושב על הספה.

איש

היו לך אורחים, אומר האיש.

אישה

באחד הסיפורים שהמורה המציא למעלה בהרים, יותר ויותר גברים הגיעו לחצר של פְּנִלּוּפָה לבקש את ידה, כי היא הייתה האישה הכי יפה בעולם. אבל אז, מטבע הדברים, מחריב המדינות חזר והרג את כל המחזרים.

איש

למה? שאלה פְּנִלּוּפָה במושב האחורי של המכונית,

אישה

למה הוא פשוט לא שלח אותם הביתה?

איש

המורה לא ענה.

הפוגה קצרה.

אישה

אֹדִי־סָאוֹס בורח מהים,

אבל הוא לא בורח מהגורל שלו.

איש

הוא לא בורח מעצמו.

איש אחר

וכשהוא חזר מעשר שנות מלחמה, ועשר שנות נדודים בים, אוֹדִי־סָאוּס הורג את כל הגברים שהוא חושד בהם, שבזמן ההיעדרות הארוכה שלו, שכבו עם אשתו, או סתם חשבו על לשכב איתה.

הוא הורג כמעט כל גבר באי.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

הוא מבלה את הלילות עם אשתו, ובמהלך היום הוא מסתובב בין הערים באי, והורג כמעט את כולם, חוץ מכמה גברים. הוא משאיר בחיים רק את אביו, את הבן שלו, רועה חזירים, זמר עיוור, ואת המורה. הוא לא הורג את המורה עם המכונית כי המחשבה שהאיש הזה היה יכול להיות מאהב של אשתו לא עולה אפילו בדעתו. אפילו המכונית שלו מגוחכת.

הפוגה קצרה.

אישה

אחרי שמחריב המדינות חזר, המורה ופְּנִלּוֹפָה רואים אחד את השני רק עוד כמה פעמים, ובמפגשים האלה המורה מספר לפְּנִלּוֹפָה סיפורים שכולם קשורים לסוף של אוֹדִי־סָאוּס.

הפוגה קצרה.

אישה אחרת

הוא מדבר על המוות של אוֹדִי־סָאוּס,

אבל פְּנִלּוּפָה והמורה יודעים שלא יעבור הרבה זמן עד שאוֹדִיֶסְאוֹס יהרוג גם את המורה, ושהזמן שלהם במכונית הקטנה, למעלה בהרים, רחוק מהים, נגמר.

איש אחר

אז המורה דואג שבסיפורים שלו מחריב המדינות יֵצא למסעות רחוקים.

עוד איש אחר

אוֹדִיֶסְאוֹס חסר מנוחה.

עוד אישה אחרת

הוא לא סובל להיות בבית.

אישה

הוא משתגע.

איש

הוא רץ אל המדבר עם משוט.

איש אחר

באחד הסיפורים האחרונים שלו, המורה מספר שאוֹדִיֶסְאוֹס משוטט במדבר עד שמישהו שואל אותו מה זה, מה שהוא מחזיק ביד.

אישה אחרת

והוא לא זוכר.

עוד איש אחר

הוא לא זוכר מה השם של זה.

עוד אישה אחרת

והוא לא זוכר בשביל מה זה, מה שהוא מחזיק ביד.

איש

הוא אפילו לא זוכר שיכול להיות משהו שזוכרים אותו.

הפוגה.

אישה

בסיפור אחר שהמורה מספר לפְּנִלּוּפָה אחרי שבעלה חזר, אוֹדִיקְסָאוס עולה על סירה ויוצא שוב לים.

אישה אחרת

הוא לא יכול לברוח מעצמו.

איש

אוֹדִיקְסָאוס חסר מנוחה.

איש אחר

הוא לא סובל להיות בבית.

עוד איש אחר

אבל מי הגברים שיוכלו להיות בצוות שלו?

אישה

אֹדִי־אֹס הרג את כל הגברים באי שהוא חשב שהם שכבו עם אשתו, אז לא ממש נשאר מישהו להפליג אתו.

איש

הצוות שלו כולל רועה חזירים, זמר עיוור ומורה.

אישה

אז הם חותרים לים, עם פְּנִלּוּפָה מאחור על החוף, מסתכלת עליהם.

אישה אחרת

היא יודעת שלא תראה שוב את הגברים האלה.

איש אחר

אֹדִי־אֹס והגברים האחרונים חותרים אל סוף העולם.

עוד איש אחר

ושם,

בסוף העולם,

הים בולע אותם.

איש

סתיו מגיע.

אֹדִי־סָאִיס שוכב לצד אשתו, למרות שהוא יודע שהאישה הזאת כבר לא אוהבת אותו.

אישה

למרות שהוא יודע שהוא כבר לא מי שהוא היה פעם, לפני שעזב.

איש אחר

ושהיא כבר לא מי שהיא הייתה פעם, כשהתאהב בה.

אישה אחרת

אז.

עוד איש אחר

לפני המלחמה.

הפוגה קצרה.

איש

הם שוכבים זה לצד זה, ואז היא אומרת :

עוד אישה אחרת

ספר לי סיפור. תגיד לי, איפה היית.

איש אחר

הוא, מחריב המדינות, הוא בעצמו חורבה.

עוד איש אחר

הסיפורים היחידים שהוא מכיר הם על מוות ועל הרס.

אישה

הוא לא עונה.

הפוגה קצרה.

איש

למחרת בערב אֶדִיִּסְאוּס הולך לבית של המורה.

הפוגה קצרה.

איש אחר

המורה חושב שאֶדִיִּסְאוּס בא להרוג אותו, בדיוק כמו שהרג כמעט כל גבר אחר באי.

עוד איש אחר

אבל, במקום זה, מחריב המדינות אומר :

איש

ספר לי סיפור.

איש אחר

איזה מין סיפור אתה רוצה לשמוע?

איש

ספר לי סיפור עלי.

איש אחר

למה?

המורה חושב שזו מלכודת.

עוד איש אחר

אֲדִיקְאוּס אומר:

אשתי רוצה שאני אספר לה איפה הייתי.

איש אחר

ולמה שלא תספר לה איפה היית?

איש

כי אין מה לספר.

או כי מה שיש לספר ... הוא –

איש אחר

ואז מחריב המדינות משתתק,

ומשתעל.

אישה אחרת

הפוגה.

אישה

בסדר.

עוד אישה אחרת

בסדר, אומר המורה, ואז הוא חושב.

הפוגה קצרה.

איש

באותו ערב,

כשאודיסאוס מגיע לבית של המורה,

כדי לבקש ממנו סיפור, שיוכל לספר לאשתו,

אישה

המורה מספר למחריב המדינות סיפור על איש שפעם, רחוק מהמולדת שלו ומאשתו,
בנה סוס עץ ענק.

סוס העץ הענק היה כל כך גדול עד שמאות, אולי אפילו אלפי אנשים יכלו לרכוב עליו.

ומייד כשאָאָוס, איילת השחר, ראתה את הסוס הזה, היא הפיחה בו חיים.

אבל הסוס היה עיוור, או כמעט עיוור, והוא היה יכול לראות רק לאור השחר. ומייד כשהיום עלה והשמש עמדה גבוה בשמיים הסוס התעוור ואיבד את דרכו, וככה במשך הרבה הרבה שנים, כל האנשים על הסוס לא הצליחו למצוא את הדרך הביתה.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

ובאותו לילה, כשפְּנִלּוֹפָה מבקשת מבעלה אוֹדִיֶסֶאוס, שחזר עכשיו הביתה, לספר לה סיפור, אוֹדִיֶסֶאוס מספר לה על סוס עץ.

אישה

פְּנִלּוֹפָה מחייכת כשהיא שומעת את הסיפור הזה.

אישה אחרת

זה סיפור טוב. סיפור שהיא כבר מכירה.

עוד אישה אחרת

ואוֹדִיֶסֶאוס אומר,
אולי הייתי צריך להיות מורה.

אישה

אתה חושב ככה?

איש

כן, אולי.

הפוגה קצרה.

אישה (צוחקת בצורה קצת מהוססת)

פְּנִלּוּפָה צוחקת בצורה קצת מהוססת.

אישה אחרת

מורה? אני לא יודעת –

איש

כן. מורה. לא משכורת מי יודע מה, אבל מספיק לסטיישן קטנה.

הפוגה קצרה.

או מחסן כלים.

אישה

צחוק מהוסס.

הפוגה קצרה.

נו, כל מי שיכול לבנות סוס עץ ענקי יכול לבנות מחסן כלים.

הפוגה קצרה.

עוד איש אחר

מה שאוֹדִיָסָאוֹס לא מספר הוא שסוס העץ הענקי העיוור יורק אש, אז כל מה מה שמסביבו נשרף, כולל מי שרוכב עליו ובסוף הוא עצמו.

הפוגה.

איש אחר

חייבת להיות איזו זכות בסיסית לסוס עץ לא להיות שום דבר אחר חוץ מסוס עץ.

איש

הסוס קם לתחייה, וירק אש

ואש

ואש.

אישה

ושום דבר לא שרד.

איש

לא הסוס.

לא הרוכבים.

איש

אֹדִי־סָאוּס הולך לאורך החוף עם שחר.

אישה

במהלך הלילה שעבר הוא הרג את האיש האחרון באי שאשתו הייתה עלולה לשכב
אתו במשך כל אותן שנים שהוא נעדר, והוא יודע שהאיש הזה היה אולי האיש היחיד
שאשתו אוהבת, או אהבה.

איש

הוא היה מורה, עם סטיישן קטנה.

אישה אחרת

שחר.

עוד אישה אחרת

אָאֹס, ורודת-האצבע, לוחשת על פרידה.

אישה

בחוף יש סירה קטנה, ירוקה.

איש

אֹדִי־סָאוּס חושב על הספינות השחורות שהפליג בהן, אז, בימים ההם.

איש אחר

אבל אִוְדִיָּסְאֹוס יודע שעכשיו, בשבילו, אין מוצא.

עוד איש אחר

עכשיו הוא בוהה בים.

איש

הידיים שלו רטובות מדם.

אישה

והשחר לוחשת לו באוזן.

אישה אחרת

אָאֹוס, איילת השחר, בת האצבעות הוורודות.

איש

כל יום אָאֹוס מדהימה אותנו,

כל יום היא מזכירה לנו

את תפארתו של העולם.

עוד אישה אחרת

והוא, הוא שואג על השמיים.

אישה

הוא שואג על השחר.

איש

הוא שואג על הים.

איש אחר

הוא צועק את השמות של כל החברים שלו שמתו. הוא צועק אפילו את השם של המורה.

עוד אישה אחרת

הוא יורד על הברכיים.

עוד איש אחר

שמי הבוקר יפים.

אישה

יפים עד מחנק.

איש

השחר מעולם לא הייתה כל כך יפה

אישה אחרת

כמו בבוקר הזה.

הפוגה.

איש אחר

צעיר מגיע לחוף.

אישה

שיכור, לא ממש צלול בראש.

אישה אחרת

זה טֶלְמָכוס –

עוד אישה אחרת

הבן של אוֹדִיסקֶאוס,

עוד איש אחר

והבן מתיישב לצד האב –

איש

קורס על החול, עם בקבוק ביד אחת.

אישה

והבן אומר :

פגשתי את איילת השחר בדרך מהנמל, היו לה גרביונים קרועים, וליפסטיק מרוח על כל הפרצוף. ואף מדמם ופנס בעין.

ואתה יודע מה? היא נישקה אותי ואמרה :

שמור על עצמך, יקירי.

הפוגה קצרה.

זריחה יפה, אה?

אישה אחרת

אם רק היית נשאר במדבר, לוחשת אָאֹס, ורודת-האצבע, באוזן של אוֹדִיֶסְאֹוס.

אם רק היית נשאר בים.

איש אחר

כן, אולי, הוא אומר.

אישה

מה? מה אמרת? שואל הבן.

עוד איש אחר

אולי הייתי צריך להיות מורה.

אישה

הבן מושך בכתף.

איש

מורה? איזה מורה?

אישה

ואז הוא קם והולך. מכתת רגליים בחול, מתנדנד, צועק משהו מרחוק.

הפוגה קצרה.

איש

אִוְדִיקָאוּס נשאר מאחור על החוף, לבדו.

זריחה.

עוד אישה אחרת

אִאֻס כורעת ברך לצדו.

המסקרה שלה מרוחה, ויש לה קרע בגרביונים.

אישה

אתה רואה –

איש אחר

הוא רואה שמיים.

אישה אחרת

זריחה יפה, אה?

איש

זה הסוף.

עוד איש אחר

מי שישרדו את זה,

לאן ילכו,

מה הלאה,

אישה

לאן, לאן אנחנו –

איש אחר

לאן נלך,

אחרי כל זה?

עוד איש אחר

הדבר האחרון שאוֹדִי־אוס רואה הוא היס.

איש

יותר טוב ממדבר, הוא חושב.

איש אחר

ויותר טוב משדה של אֶפֶר, הוא גם חושב,

עוד אישה אחרת

ואז הוא עוצם את העיניים, ולא רואה יותר כלום.

אישה

אָאָס לוחשת ברוח הבוקר.

אישה אחרת

היא לוחשת :

היום הזה יהיה יום מיוחד.

עוד אישה אחרת

היא לוחשת על שלום.

אישה

היא לוחשת על תקווה.

אישה אחרת

היא לוחשת על אושר.

הפוגה קצרה.

עוד אישה אחרת

היא לוחשת, הגיע הזמן.

סוף